

[Inger Merete Nordentoft.]

for Ruhr skal opløses og Ruhrstatutten ophæves. Selv i Frankrig er der modstand mod planen indenfor sværindustrien, idet det hurtigt viste sig, at den ledende rolle, som franske finanskrede havde regnet med at komme til at spille, af USA blev tildelt Vesttysklands monopoler.

Ja, Schumanplanen befrier netop de vesttyske monopoler for den ganske vist formelle økonomiske kontrol fra besættelsesmyndighederne, ligesom den ophæver begrænsningen for stålproduktionen og besættelsesmyndighedernes ret til at fastsætte eksportprisen for kul. Under parolen: et forenet Europa går de vesttyske monopoler nu igen til kamp mod deres gamle engelske og franske konkurrenter. Resultaterne har allerede vist sig, og selv den reaktionære presse i Vesteuropa må nu erkende, at oprettelsen af et fælles marked for kul har de skadeligste følger for den belgiske og den franske kulindustri. Ifølge det engelske blad „Economist“ kostede en ton vesttyske kul i april i år 446 belgiske francs, medens en ton franske kul kostede 590 belgiske francs og en ton belgiske 710 belgiske francs. Dette kommer automatisk til at betyde en nedgang for kuludvindingen i Frankrig og Belgien til fordel for kulproduktionen i Vesttyskland. Allerede i maj 1950 erklærede den franske industrimagnat Monnet offentligt, at kulgruberne i Midtfrankrig ikke ville kunne klare sig i konkurrencen med Vesttyskland under Schumanplanen, men måtte lukke. Inden juli 1951 måtte da også 83 kulskakter lukkes og 80 000 grubearbejdere afskediges. Endnu værre er det gået i Belgien, hvor eksperterne regner med, at kulproduktionen vil gå 5 mill. t eller 18—20 pct. af forrige års produktion ned. Alene i byen Limburg vil 10 000 grubearbejdere blive arbejdsløse, og selv i Vesttyskland vil en mængde mindre gruber i Ruhrdistriktets udkant blive lukket, fordi det ikke kan betale sig at arbejde med dem.

På samme måde går det med stålproduktionen, idet denne produktion er dyrere i Frankrig, Belgien og Italien end i Vesttyskland, hvor 55 pct. af organisationens produktionskapacitet af stål og valsejern befinder sig. De mindre jernværker i de andre lande vil ikke kunne klare sig i konkurrencen, men må lukke. Det må bemærkes, at orga-

nisationens højeste organ har ret til på egen hånd at lukke de enkelte gruber og værker og til — uden at spørge arbejderne — at flytte arbejdskraften til andre foretagender, ja, endog til andre lande.

Det er tydeligt, at det kun er Vesttysklands sværindustri og i første række rustningsindustrien, der har fordel af Schumanplanen. Man taler om de vesttyske jernværkers reorganisering og genopretter i virkeligheden de mægtige kul- og stålmonopoler i Ruhr, som har spillet en så skæbnesvanger rolle under forberedelsen af den første og den anden verdenskrig. Straks efter Schumanplanens ratificering foreslog tyske industrikredse, at Bonnregeringen skulle bevilge 1 milliard d-mark til at genoprette 500 nøgleindustrier for rustningsindustrien, noget, der selvsagt går ud over den almindelige industri. Dermed er Schumanplanen endeligt afsløret. Dens formål er at skaffe den europæiske hær en endnu bedre industriel basis end den, Hitler ejede, da han indlod sig på sit skæbnesvangre angreb på Sovjetunionen i 1941.

Jeg har her i tinget så sent som i februar i år, spalte 2134 i folketingstidenden, talt om udviklingen i Vesttyskland, som forlængst har forladt Potsdamerklæringens principper og skrider rask frem ad militariseringens og fascieringens vej. Det forekommer mig derfor mærkeligt, at udenrigsministeren simpelthen lukker øjnene for alle kendsgerninger og udtaler:

„Samtidig er der vokset et nyt Tyskland frem, et Tyskland, der har gjort op med nazismen, og hvis ledere stræber efter at opbygge et demokratisk samfund i tilslutning til de vestlige demokratier.“

Dette passer ikke, og den ærede udenrigsminister ved, at det ikke passer. Man kan blot se på de mange angreb, der er kommet i anledning af den sydslesvigske valglov her i tinget.

Den amerikanske finansminister Morgenthau skrev i 1945 en bog „Tyskland er vort problem“. Side 9 står der:

„Hvis vor politik går ud på at styrke Tyskland og gøre det til et bolværk mod Rusland, vil dette mere end noget andet, vi kan finde på i vor udenrigspolitik, bidrage til at så spiren til en ny verdenskrig.“

Den franske udenrigsminister Schuman